

EUSKAL ORÍA

Euskaldonak

Gure Aldundia atzo artutako erabaki batez, oraindik euskaldun diran ura ta baserriak erdelzaletu ta eredeldun uts biurtu nai dizkigula esan liteke.

"Euskaltzaleak" baziunak bere asarrea azaltzea erabaki du. On litza ke beraz baziun onen erri-ordezkarriak ere beste onen beste egitea. Ta ainbat obei asarre onek euskaldun biotz guzial gañezka eragin, eta oraindik Euskalerrria EUSKAL-DUN nai deugula iñork lausorik gabe ikusteko eran adierazten badegu.

Oroita Bizkaya'n ain asmo onez sortutako auzo-ikastolak zertarako izan diran! Gure aírka egin nai duanak garbi itz egin dezala.

EUSKO

GERTAERA TXIKIAK ALA AUN-DIAK?

Panzita'ren erioza

Irakurle, "Malen" eta "Luiak" idatzi dutenetik ikusiko zenduten zer bait ba-dala, bafia ez dakizute guzia ongi.

Txitxarruak Nekane'renak ziran; Arroxaren "Panzita". Arroxak besete aizpa ta zuen, Loentxa. Nekane'k zapzi seme-alaba.

"Panzita", katu-zar maltzurra (Loentxa'k ziyonez, "entelejentea") baziun doan irteten zan kale-jira egitera.

Zenbat gautan eman digu erne-garrizko "kontzietua"! Etxan atsegia izaten, auzoko etxeoandriak su kaldeko leioak ixten zituztenian; ba zekien "Lojazarra" fio etortzen.

Jun dan Ama Birjina Agostoan, egia zun egiteko ederra beretatzat. Iku si du, "Loja"ko leio batean egazti eder bat zein arrak jo prexkurran eta... gure "Panzita" pipia jo dio gaberrian. Ango atsuen zalapartak Ama Birjin egardian!

On egin, nonbait, gure katu-zarrari eta berriz badioa bidea ederk ikerasita. Ai, arranoa!, an egon bafia zai atsoa... dinbi... danba... ba dizkik beriak eta bi "no kieroak". "Panzita"ren marraukak!

Naita naisezkoa du beste bide bat ikastea.

Ba-dago nora joko ote dun eta... ia multitxo; ikusi dizkik bost txitxarro, Nekane'ren leioan... zart... eta... plast... an dik ontzia lurrean txitxarro ta guzi.

Lau jan ditu, ainbestean; bostgarenarekin ditugu pestak. Irentzi du bat-batean eta gelditu zaio isatsa aotik kanpora, burua berriz... zeatik... irten da, jarren larria!

Loentxa, gure katuak zerbait badin, begiray... ia ito den...

Bafia Arroxak, ori esatia... lengo eguneko ollo-lumen bat albaaka bezela artuta muturrian. Ori katu "en telejentea"! ! "Panzita" guria! (eskuan artuaz).

Aizan... eta... alaxen den... kenu akion, kendu akion ito baño len...

Arroxak tiraka ta trallaka, ateraten dic, jene! ura txitxarro puska... kana erdiya bai luzean.

Loentxa'n bescetan "Panzita" gai xoa begiak bixigu ustelaren antzera dituala.

Arroxak estu ta larri ari da, kamanil ura gertutzen; zapi beroak ere ipini dizka sablean bafia, alperrik

Aizan, Loentxa, ua azkar albateruagana, datorrela lenbaitien.

Albaterua, gure katu "entelejentea" ri...? Ez Arroxak, ez; ezayon Zinkunegi jaunari, datorrela azkar... bafia... azkar... azkar... ia il den da... il... den... da...

Marrau!

"Panzita" gaixoa!

Nekane, Arroxak etxeak.

Aspaldiko Arroxak, zer berri? Ne garrez...? berri txarren bat...?

A Nekane... begira zazu orrera! (Loentxa lertzeko zoriyan dago ne garrez, katu-zarra besotari duela, mai ondoan exerita, mai gañean txitarroa.)

Atoz Nekane, atoz onea! Iku ten dezu "Panzita"? kala-txitxata.

rroak gaitz egin da, nere katutxo polita!

Aizan Loentxa, txitxarro au zon dik etorri den onera?

"Panzita" kala eginga.

A likixki zikiña... lembizikoakin ito izan baziña...

(Etzazute jakin nai ango ixkanbilila.)

Arroxa, itxasora bota beariko diaf.

Ez Loentxa, baratzan bazion orrentzat aña tokiya.

(Nekane'ren umeak daramate katu baratzara.)

Zulua gertu zegon; danba... ta, andek... lur puskak bota ta, arrosa eder bat gañean, txitxarro zar bat aldamean, izki oek gañean:

"Panzita" oker asko egina, sendi askoren buru miña, zenbat atsoren makillak zebiltzen katu orren billa.

Alperrik aien alegiñak, "Panzita" beti oker billa, ¡A! nolako tripa miña, noizbait diyo ler egina, txitxarro jan aundigia, kok, egin da estarriyan, isatsa deuña agiriyan, jatuz-zarraren il-larriya...!

Arroxak malkoz bi begiak zazpi umeren atsegina, atso prankoren makillak "Panzita"ren ill obiyan astindu naiyan alegiñak egin dituze bere billa;

zakar karruen txiliak adierazten il berriya jorra, arron pikardiak! zakar karruan ontzia.

¡Altxola" k zer atsegina!

L. UXO

Elgoibar

Oporraldi ondoren emen dezute "Maitxo" zerbait esan nairik, eta asketzi irakurle "zeraren" billa izan naiz opor al di ortan ta ez det arkutu, tau dek komerie!

SORTZEZ GARBIAREN BEDE-RATZURRENA. — Bizitzia ditan gauza guzikeri esan genezake eltsen zaila bere garaia ta amaia, Sortzez Garbiaren bederatzurrenari auxe beru gertuta zaoi.

Ainbat ospetasmak aundirekin egiteko, jakin dedanez amabost egun aurretik abesti berriak ikasten jardun dira Maria'ren alabak, ta baita ager tu ere gauza orretan eztirala makalak Asi lenengo egunian eta azkenerañio abesti abesti berri ta ederrak abestu dituzte. Perosi'ren abots biko "Ave Maria" ta abots bateko "Tota Pulchra", Prantziskotarren "Tota Pulchra", Arriaga'ren "Ave Maria" ta azkenengo iru egunetan Revanello'ren bost abotsetako "Tota Pulchra" bat karriaren Maria'ren alabak betik abestuaz. Abesti aurrena izan da guztie gustatu zitzaiena, bai gizonen abesteko azkatasunagatik eta baita ere neskatzeko gusto ta abots aingeruz koagatik. Ezin genezake geiago eska tu gure aizpa maiteeri.

Sortzez Garbiaren egunian ikusgarri jaunartzea izandu zan, bedera tziurreundik gora urbildu giñan egun ortan Mai donera guztira.

Arratsaldian ere notintza aundiak bildu giñan geure Amaren Sortzez Garbiaren ospatzera: irureundik gora giñan Maria'ren alabak. Guztiz eleiz kizun ederra izan zan, bukatuaz ibil deun eder batekin.

Eskerrak elizkizun oien eratzalle izan diran Apaiz-buru eta Zuzendariei, Aita Arraioz buruñurdunari (ka putxinoari) egin dizkizunen itzaldi garbi ta ouurakorregatik, ta emengo Mariaren alaben buru dan Arriolatar Petra'rei aien ederk apaindua idu ki dualako Ama Maria'ren aldare ederra. Bafia zein txukun eta egoki, ia egun guztietan tankera berezian. Bai ederk zegoala Ama Maria'ren irudi zoragarri ura: zerura begira bere irriparrezko arpegi zoragarri-rekin, argiz eta lorenz inguraturik. Be rari begira jarrita gure aizpatxoa abes larriak abesten asten ziranean zerruan ote geunden iduritzen zitzagun. Eskeitak bada zue-ere ainbeste leñi egin dezutelako, elizkizunak edertzen dituzten abesti oiek ikasi eta abesten sariatu zeratela. Jarraitu aurrera ere.

Aizan, Loentxa, ua azkar albateruagana, datorrela lenbaitien.

Albaterua, gure katu "entelejentea" ri...? Ez Arroxak, ez; ezayon Zinkunegi jaunari, datorrela azkar... bafia... azkar... azkar... ia il den da... il... den... da...

Marrau!

"Panzita" gaixoa!

Nekane, Arroxak etxeak.

Aspaldiko Arroxak, zer berri? Ne garrez...? berri txarren bat...?

A Nekane... begira zazu orrera! (Loentxa lertzeko zoriyan dago ne garrez, katu-zarra besotari duela, mai ondoan exerita, mai gañean txitarroa.)

Atoz Nekane, atoz onea! Iku ten dezu "Panzita"? kala-txitxata.

BARATZA TXUKUNTZEN. — Len go egun baten ari nintzan nere baratztxuan loreen arteko belar tra-rak atera ta loretegia pixka bat txukuntzen. Nere pozik aundiena au iza ten da, lo-egtegiari ikustalditxo bat egiaz lore garbi batzuk biltzea, Zeru kota Ama María'rentzat.

Bafian egun ortan itum (triste) nen goen, loretxei begira, ikusiaz aulduaz ziuuaztela egunetik egunera Ze ruko Ama'rentzat lore politak ematen zituzten landaretxu aiek. ¿Zerk zimeldi ote ditu bada? Gaukeko otzak jai! albadin banu gordeko nituke nere gelatxuan landaretxu guztiak beste maite aien ondoan.

Ortan oldozten nengoala ikusia nuen txori sail bat uda ta negu otoz ederrez jantzik egoten dan zuaitz eder batera eztu eztu izkutatzentz. ¿Zerk bildurtu ote ditu? Begiratzentz det alde guztieta, ta nun ikusten dedan goi-goian Arranua edo Zape-laitzaren antzeko bat jira ta bira aize ederrarekin batian. ¡Zaindu bear det bida mun jeisten dan txori txu maite gaixoen etzai martzur ori! Ta begira-begira nengola leixten da lurrera, ta ez nigandik urrutia da... ¿zer uste dezute zala nik ta txori gaxoak etsaitzat artu genuen ura? ¡Donostia ateratzentz dan eguneroko baten zati bat! Erri aundietara ez-ek mendi altuetako baserri bakan zoriontsuera ere eltsen dan EL DIA'ren Euskal Orria'ren puska bat. Orra, Zapelaitza Euskal Orria biurtu.

¡Gaurkua ote da? Ez, gaur amabos tekua, lengo illaren 26'kua, nik izpa-ringia artu ez nuen egun artakua. Ta antxe zekarren Elgoibar'ko idazki polit bat Ermuaren ostearan gafeian idatzita. Ez nuen ondo ulertu, euriak maiztua eta aizeak urratua bai zegoen orritxo maite ura.

¡Nortzuk Zeruko Amari era ontan maitetasuna agertzen diotemak?" Galde egiten zenian Arrateko Amaren irudi arrek zeuzkan loretzua aiek ikusita. Neronek ere galderori egin izan det beñ bañio geiagotan, bafian eztet ifioiz ere jakin. ¡Ikusi al zenun Arrate bezperan zelan apaindua egon zan Zeruko Amaren irudi ura? Egun artan banijuian goizartago-eginkizunetara, ta urrutitik oroiutu nitzan irudiaren aurrean argipixtuak zeudela; ta jendea atzera aurriera zebillen bera ikusten. Neronek ere ikusi bear det ba esanaz urreratu nitzan, da aldare polit bat eginiñ zegon, argiak pixtuta lore onti bilore politikin, gurutzet bat oñetan oiala zapiazen gafeian, burestun ziilar koloreko bat buruan da ikurriñ txuri urdin bat aldamean. Egun artan etzatzentz: ¿Nork apaindua ote du irudi ori? ¿Zein ote da gauzex lan ortan ibili dana? ¿Zein ote da Arrateko Amari jaiera onori diona?

Etxuen iñork jakin aurra nor zanikan, Zeruko amak daki bakar-bakarrikan.

¡Ordainduko du ondo bere tronutikan!

MAITXO

Noiz ta zergatik

Tagore'ren olerki batetik. Nere semetxo:

Margo asko dun Jostallu polit

Alaiak zuri ekartzian, Nik ulertzen det

Eai zergatikan Diran ainbeste

Margo, zero ta lurrian. Eta loreak

Nola aldatzera Diran ainbeste

Margo polit ugarian. ....

Zu jolasteko Jostalluak ekartzian.

Iene semetxo!

Zu dantatzeko Nik abesten detanian.

Muxuka dabiltenian, Igartzen diot

Zeruko argia Eguñ sentian

Zein alaigarri izaten dan.

Eta udarako Ixtil ixilik,

Zure arpegia Muxuka dabiltenian,

Igartzen diot Zeruko argia

Eguñ sentian Arkitzen dan gorputzian

....

Zure arpegia Muxuka dabiltenian.

Eta zergatik

VIDA RELIGIOSA

SABADO 13 DE DICIEMBRE

Santos de hoy

Ss. Lucia, vg., Eustacio, Auxencio, Eugenio, Mardario, Orestes, Antíoco, mártires; Audberto, ob.; Otilia, vg. Santos de mañana

III DOMINGO DE ADVIENTO

Ss. Nicasio, ob., Eutropia, vg., Herón, Arsenio, Isidoro mártires.

SANTA LUCIA, VIRGEN Y MARTIR

Santa Lucía nació en Sicilia de una familia noble, hacia el fin de siglo III. Habiéndose desprendido de todos bienes, en favor de los pobres, conforme nos lo aconseja el Evangelio, cuando ya nada tenía que dar, entregóse a sí misma a Jesucristo.

Mientras las vírgenes necias se despidieron de proveer sus lámparas del "aceite de la alegría" de que nos habla el "introito", Lucía, cuyo nombre significa luz, esto es con el alma provista de la gracia, esperando así la llegada de su esposo.

Santa Lucía había contestado al Juez que "los corazones puros son templos del Espíritu Santo", y este mismo Espíritu, simbolizado asimismo por el "aceite de la alegría", según lo significan las ceremonias del jueves Santo, fué quien suavizó y fortaleció su alma de tan maravillosa manera que la santa resistió a sus verdugos hasta la muerte antes que perder el tesoro de su virginidad.

Bien merece, pues, que su nombre figure en el Canon de la Misa y que sea repetido todos los días por miles de sacerdotes que dan gloria a Dios por su causa.

Con la lámpara encendida en la mano, esto es, con el alma en estado de gracia, ag